

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:		Manuscrisele se adresează redacției „Foaia Diecezană” iar banii de prenumărațiune și inserțiuni administrației „Tipografia și Librăria diecezană” în Caransebeș Telefon Nr. 30.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	18 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 10 Lei, până la 200 de cuvinte 15 Lei, de aci în sus 20 Lei	
Pe jumătate de an	9 „			
Pe un pătrar de an	4 1/2 „			
Un număr	35 bani			

Partea oficială.

Nr. 4838 E. ex 1921.

Notă oficială.

Spre orientare se comunică On. Oficii parohiale, că termenul de 1 Decembrie st. nou 1921, fixat pentru predarea declarațiunilor preținse de legea asupra contribuțiunilor directe, este amânat prin înaltul decret regal publicat în Monitorul Oficial din 29 Novembre 1921, care ni-a sosit astăzi.

Acest termen s'a prelungit până la 15 Decembrie st. nou 1921 pentru contribuabilii, la a căror reședință comisiunea de recensământ general pentru evaluarea imobilelor a terminat lucrările, iar pentru ceilalți până în ziua când vor lucra aceste comisii în localitate, însă cel mai târziu până la 1 Ianuarie st. nou 1922.

Caransebeș în 2 Decembrie st. n. 1921.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Nr. 4611 Șc. ex 1921.

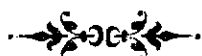
Notă oficială.

Se comunică tuturor celor interesați, că termenul examenelor de cvalificațiune finală învățătoarească la Școala normală confesională din loc s'a fixat pe zilele de 9/22 și 10/23 Decembrie a. c.

Caransebeș, din ședința consistorială școlară, ținută în 1 Decembrie n. 1921.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Dr. IOSIF I. OLARIU

1859—1920.

De Dr. DIMITRIE CIOLOCA.

Ziua de 23 Noemvrie (6 Decemvrie) a anului corent ne evoacă durerea profundă ce a ajuns biserica și neamul nostru, exact cu un an în urmă. Biserica ortodoxă, știința teologică, învățământul seminarial, orașul nostru, dieceza noastră erau atunci adânc îndoliate, iar sufletele noastre cernite pentru pierderea ireparabilă a teologului erudit, preotului cucernic, părintelui iubit, colegului devotat și dascălului iubit, care a fost protosincelul Dr. Iosif I. Olariu.

Stat-am atunci muți în fața acestui eveniment neașteptat, șimțitu-ne-am mici în fața puterii morții, care întru culegerea victimelor sale „nu caută la fața oamenilor”. Și când ne reînprospătăm tabloul acela straniu din zdrobitoa-rea-i singurătate, de a-l fi descoperit, în dosul ușilor zăvorite, fără mișcare, fără simțire, cu fața-i blândă, aproape zimbitoare, între două perini albe, încercăm aceleași sfășietoare și înlăcrimate clipe ale durerii de atunci pentru pierderea iubitului nostru șef și părinte bun.

Pe dinaintea ochilor noștri sufletești trece copilul Olariu, serios, cuminte, înțelept, — bucuria tatei, al zelosului dascăl dela Domăn. Și trece studentul dela liceul din Logoj, îngândurat, conștiu, însoțit de laudele profesorilor și admirația colegilor săi, — mândria tatei. Și vedem pe absolventul de liceu, alături de fratele său Valeriu, și acesta cu acelaș grad de „eximio modo maturus”, centrul de admirație al întregii studentimi și al profesorilor și al întregii lumi românești — fericirea tatei. Și-l vedem la universitatea din Cernăuși, ca „cel ânteiu între toți colegii din Bucovina și România”, — fala Bănatului. Și-l vedem la catedră, profesor și director la seminarul nostru, învățând și luminând, îndemnând și îndreptând, — mângâierea și bucuria marelui său arhieru Popasu. Și iarăș îl vedem

muncind, ziua și noaptea, scriind și îmbogățind literatura teologică cu opuri de înaltă valoare, ca nime altul înaintea lui - - mândria bisericii ortodoxe.

Când dedicăm șirele acestea amintirii duioase a acestui mare dascăl al nostru, ne împlinim o scumpă datorie ce ni-o reamintește aniversarea primă a morții aceluia, care a fost marele teolog Dr. Iosif Iuliu Olariu. Și cu cât ne îndepărtăm mai tare de ziua catastrofală, cu atât mai orbitoare ne pare aureola ce l-a împodobit.

Fi-vom oare vrednici să-i păstrăm admirația și recunoștința până la finitul vieții noastre?

La prima aniversare a morții lui ne ținem de o pioasă datorință să prezentăm cetitorilor noștri preoți, aproape toți foști elevi ai marelui adormit de aproape patru decenii încoaci, următoarele două scrisori autografe ale marelui mitropolit al Bucovinei Dr. Silvestru Morariu-Andrievici, adresate tatălui defunctului, pentru viitoarea monografie a vieții și muncii marelui dispărut și pentru a se vedea și mai bine mărirea și valoarea pierderii îndurate de biserica noastră prin trecerea la cele eterne a lui Dr. Iosif I. Olariu. Iată-le:

I

Onorate Domnule!

Primind epistola Domniei-tale din 12 Iulie a. c. și petrecând alegatele comunicate, m'am bucurat mult de progresele frumoase ale fiiilor Dtale în studiile gimnaziale. Te felicittez, Domnul meu, cu acești fiu, dorindu-ți din toată inima, de a ajunge cu dânsii acea bucurie, pre care o merită, cu tot dreptul, fie-care părinte bun.

Dacă fiul Domniei-tale Iuliu s'a decis pentru studiile teologice și, după finirea acestora, pentru întrarea în statul preoțesc, pot zice, că partea cea bună și-a ales, carea, inter omnes vicisitudines temporum și inter quaecumque discrimina rerum, nu se va lua dela dânsul, ci-și va asigura viitorul și va deveni un vas ales pentru biserică și națiune.

Crezând deci, cumcă Iuliu, după recugere-tare matură, s'a rezolvit pentru cariera teologică și preoțească, întimpin cu bucurie dorința D-tale și-ți promit, că fiul D-tale Iuliu Olariu, prin timpul de patru ani al studiilor la facultatea teologică gr. or. de aici, va fi provăzut în reședința mea arhiepiscopală, și anume pe spesele mele, cu toate cele de lipsă.

Retrimiteând deci alegatele epistolei din 12 Iulie a. c. și înștiințându-te, cumcă cu 1 Octomvrie st. n. începe cursul prelegerilor la

facultatea teologică, mă va bucura de a-l vedea și al binecuvânta pe Iuliu, fiul D-tale, la începerea studiilor sale sub scutul meu.

Cernăuți în 8/20 August 1880.

Silvestru Morariu-Andrievici
Arhiep. și Mitropolit.

II

Onorate Domnule!

Am întârziat cu răspunsul la epistola D-Tale. Cauza întârzierii e absența mea de acasă parte în dieceză, parte la Viena.

Fiul D-Tale, despre care ai făcut întrebare, este deplin sănătos, provăzut cu toate cele trebuincioase, studiază eminent, fiind după zisa profesorilor, cel de ânteiu între toți colegii săi din Bucovina și România, care pre lângă aceasta și ceea ce-mi face multă bucurie, este foarte solid și cu conduită laudabilă. Te felicittez așa dară Domnul meu cu acest fiu și sperez că-ți va face multă bucurie în viitor.

Cu această notificare primește salutarea și binecuvântarea mea.

Cernăuți 13/25 Iunie 1881.

Silvestru.

Calea către Mântuitorul.

Astăzi mă încerc a vă vorbi din ev. Ioan cu următoarea evanghelie: „Și era un om împărătesc, al cărui fiu era bolnav în Capernaum. Acesta auzind că Isus a venit din Iudea în Galilea, a mers la el și-l rugă pe dânsul să se pogoare și să tămăduiască pe fiul lui, că vrea să moară; iar Isus a zis către el: de nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede? Zis'a către el omul cel împărătesc: Doamne, pogoară-te mai nainte pân'a nu muri fiul meu. Zis'a Isus lui: Mergi, fiul tău viu este! Și a crezut omul cuvântului, care a zis Isus, și s'a dus. Și iată pogorându-se el, slugile lui l-au întâmpinat pe el și i-au spus, zicând: fiul tău este viu; deci întreabă pe ei de ceasul întru care a fost mai bine, și i-au zis lui: că ieri în ceasul al șaptelea l-au lăsat frigurile. Și a cunoscut tatăl că'n ceasul acela a fost în care a zis Isus lui că fiul tău viu este — și a crezut el și casa lui toată.“ 4. 46. 53.

Cred că oricarele dintre noi auzind rostinduni-se astfel de evanghelie, ne pune în uimire simplitatea lor, că sunt atât de ușoare la înțeles; iar din evangelia ce vi-o spusei aci se desfășură atât de neted și limpede întâmplările, ca și când

zilnic le-am păți și petrece. Într'însele ni-se descrie atotputernicia dumnezeescului Mântuitor, încât fără să vrea omul trebuie să-l iubească și să ne bucurăm când i-am putea servi cu ceva; iar pe lângă aceea oricare evanghelie sună cu putere în lăuntru nostru și ne face atenți, deșteptându-ne conștiința care apoi ne îndeamnă a porni pe drumul neted al omeniei și facerii de bine și exemplul omului împărătesc ni-l îmbie ca să ne povățuim printr'însul.

Din purtarea acestui om ni se deslușesc două învățături:

1) Ultima sa încercare de scăpare o caută la Mântuitorul, și 2) cu câtă iubire ține la familia sa.

În amândouă acestea să ne fie nouă, creștinilor, ca exemplu de lucrare în viață.

Își ia ultimul refugiu la Mântuitorul. Se prea poate că el n'o făcea aceasta dacă n'ar fi prevăzut că toată știința doftorească e zădarnică și că fiul său avea să moară. Aude din alții despre minunile îndeplinite de dumnezeescul Mântuitor și vine la gândul că acesta i-ar putea și lui ajuta; deci n'are să ne surprindă când îl vedem că și-a hotărât și face acest paș.

Să ne'nchipuim că am fi în starea critică în care se află dânsul; ce eră? „om împărătesc“, așa ni-o spune cartea sfântă. Cum s'ar potrivea: om împărătesc și părtinitor lui Hristos? O potriveală ciudată pentru acele timpuri; căci ce vor zice prietenii săi și superiorii când vor afla că el merge la Mântuitorul. Oare ar mai fi posibil ca el să mai facă carieră, să înainteze în cinste și dregătorii, când a primit pe Mântuitorul în casa sa? Dar omul împărătesc nu se'ngrijește de acestea, căci el știe că dacă se furișează moartea în casa-i, atunci n'ajunge avere, nici putere omenească, și nici vază socială; și-și zicea: „aci nu-mi folosesc prietenii, ori dregătorie înaltă“. Părăsește deci orașul și pornește spre a afla ajutor la unul mai puternic; și ajungând naintea învățătorului, după o călătorie oboșitoare îl roagă cu toată încrederea, fără a se rușina, ba mai bine zis: umilit și modest își espune rugăminte!

Dar la început Mântuitorul îi nescotește cererea și fără a răspunde la rugăminte, îi zice: „De nu veți vedea semne și minuni, nu veți crede?“ Cuvintele acestea se potriveau mai mult ca o admoniere și înfruntare atât pentru omul împărătesc, cât și pentru cei de o seamă cu dânsul; căci par'că li-ar zice: voi veniți numai cu scopul de a vedea ceva deosebit, dar pentru aceea totuș nu urmați învățăturii mele. Omul împărătesc însă nu se lasă, căci știe starea în care și-a părăsit copilul și macăr că Mântuitorul îl umilește, primește cu modestie umilirea aceea

și nu-și pierde încrederea într'însul, căci știe că numai Hristos îi poate ajuta și zice: „Doamne, pogoară pân'a nu muri fiul meu;“ iar la aceste cuvinte desnădăjduite Domnul îi rostește: „Mergi, că fiul tău este viu!“

Astea sunt cuvinte mângâitoare, dar pun la mare încercare încrederea omului împărătesc; acesta însă crede cuvintelor zise de Hristos și biruește încercarea. N'a văzut semn, ci a auzit numai vorbe și totuș pleacă cu supunere către casă.

Vedeți ce exemplu frumos acesta, căci se lasă condus de dumnezeescul Mântuitor; pentru că toate stau în puterea sa și noi cu ale noastre foarte puțin folosim.

Încă în timpul de față e prea cutezător pentru om de a fi prea credincios în Hristos, căci adesea e reținut de considerarea ce o are față de prietenii, ori vază sa suferi știrbire, ori cariera la care râvnește, și'n sfârșit și gura lumii! Astfel de oameni sunt lipsiți de curaj și virtute; iar pentru a sluji Mântuitorului se recere nu numai curaj, ci și umilință. Și chiar asta-i pricina că mulți ne lipsim de slujba dumnezească, pentru că n'o iartă duhul vremii.

Dar împărtășiți-mi: fost'a ceva dejositor pentru omul împărătesc că a alergat la Mântuitorul? Eu, dinpotrivă, cred că ar trebui să-i dovedim stimă omului acestuia; căci trebuie s'o recunoaștem, că: altă cale nu eră pentru dânsul. Ori să-și piardă copilul, ori să afle calea către Mântuitorul. Nici noi n'am avea de ales, ori ne vom pierde sufletul prin veșnica moarte, ori vom urma Mântuitorului. Că doară în ultima clipită de ce folos ni-ar mai fi, ori pretăcătorie, ori averea, ori starea socială. Acum, cât timp ești tare și mare, îți știi asigurată masa încărcată; dar când o să bată moartea la ușa ta, atunci lipsește ajutorul dumnezeesc. Deci să nu așteptăm până ce va fi prea târziu, ci să ne grăbim sub al său sfânt scut.

Omul împărătesc ne este csemplu, icoană senină, care ne arată pe ce cale am putea alerga la ajutorul dumnezeesc; precum ne poate servi ca înălțător csemplu, pentru dragostea cea mare ce o avea pentru familia sa.

E ceva mișcător de inimă văzând pe omul împărătesc în calea sa spre Mântuitorul! Dar l-a îndemnat iubirea de copilul său, eră vorba de durerea ce-i pricinuia pierderea acestuia, și d'aceea nu-i părea nici un pas prea îngreunător. Ar fi putut scrie Mântuitorului, dar nu eră corect, ci mai preferă să meargă însuș, căci eră în primejdie viața copilului său și că el ca tată nu cunoștea altă cale, avea deci să se umilească.

Tot acest om împărătesc dovedește înțelepciune, căci precum se recunoaște, trăia și cu

slugile sale în stare de iubire, bunăvoință și bunătate; că servitorimea sa neîndemnată de cineva, ci însuflețirea ce-i cucerește, văzând că copilului îi e mai bine, trimite pe un al lor ca să vestească pe stăpân. D'aci vedem că legătura iubirei se resfrânge peste toți membrii acelei case.

Mai remarcabilă sau de însemnătate este împrejurarea pomenită în sf. evanghelie: „și a crezut el și casa lui toată“.

Aceasta resplătește bunătatea Mântuitorului, dovedind iubire; căci pornește acasă încunjurat de atotputernicia dumnezească, și de acest noroc se îngrijește dânsul ca și ceilalți membri ai cășii sale să fie părtași și-i îndeamnă într'acolo, ca să se poată susține, că: acea casă e pe viitor a Mântuitorului și numai lui vor fi servi în credința de mântuire sufletească.

Și aici ne este omul împărătesc un exemplu foarte pronunțat.

La acest om împărătesc dăm de o deosebită îngrijire pentru casnicii săi, ceea ce e aztăzi ceva rar, căci îndemnul acesta la puține familii îl aflăm. Putem susține cu tărie, că copiii sunt pentru unii dintre noi numai o povară neplăcută, căci pretind jertfe și ne conturbă liniștea; iar apoi se ivește ca o stafie îngrijorarea, că ce le vom da de cină, ori vestminte. Astea-s preteceste (pricini) condamnabile și ar fi bine ca tuturora să ne fie exemplu de urmat acest om împărătesc.

Casa lui eră vatra păcii, și noi ar trebui să ne întrebăm: cum se poate, ca pelângă împrejurarea, că viața e atât de improverată cu jertfe, și apoi și'n casă să ne pricinuim amărăciune și neajunsuri? Cei căsătoriți ar avea datorința să trăiască în iubire și bunăînțelegere; căci și copiii se află bine într'o casă cu viață ticită și consideră vatra părintească ca loc de fericire cerească.

Și să știți, cât de nefericiți se simțesc copiii, ai căror părinți duc o viață conjugală sătulă de neînțelegeri!

Casa omului împărătesc se consideră ca o casă a credinții în Dumnezeu, și celce crede în Dumnezeu sălășluește în sine iubire și pace; iar unde sustă credința, iubirea și pacea, este și nadejdea în bunătatea dumnezească.

Stăpânul casei, omul împărătesc, pleacă cu încredere în ajutorul Mântuitorului, și împrejurarea asta să ne servească și noauă de îndemn, ca în credință să rugăm pururea pe Mântuitorul, să ne fie ajutor și părinte. Și să urmăm acest exemplu, fiind pururea credincioși învățăturilor date noauă de Isus Hristos, ca așa pururea fericiti să fim.

Pr. Sinesiu Bistreanu

Întrarea triumfală a lui Mihaiu Viteazul în Alba-Iulia.

Evenimentul cel mai strălucit din trecutul nostru românesc, care a luminat conștiința noastră națională în bezna veacurilor trecute, ca un fulger în noaptea întunecoasă, a fost, fără îndoială, întrarea triumfală a lui Mihaiu Viteazul în Alba-Iulia, ca cel dităiu domn al tuturor Românilor.

Această intrare triumfală s'a întâmplat în ziua de 1 Noemvrie stil nou 1599, adică ziua tuturor Sfinților la romano-catolici. Episcopul romano-catolic din Alba-Iulia, Náprágyi, fostul cancelar al principelui Antreiu Báthory i-a trimis înainte cheile cetății, iar când marele voevod Mihaiu se apropia de „poarta Sf. George“ i-a ieșit înainte cu o ceată aleasă de preoți, îmbrăcați în toată parada bisericească, binecuvântându-l și dorindu-i domnie lungă, curată și plină de biruințe nesfârșite. — Nu știm ce va fi răspuns voevodul și peste tot dacă a răspuns. Martorii au uitat să ne spună. Și au uitat, poate, fiindcă au fost cu totul covârșiți de impresia ce le-a făcut noul domn. Deși eră de 41 de ani, Mihaiu nu arată mai mult ca 36. „Cu părul ars (negru), oacheș la față, de statură înaltă și uscățiv, el avea ochi negri, cufundați în cap, și privirea fioroasă — eră tăcut și gânditor“. Așa îl descrie un italian, care l-a văzut atunci. Domnul călărea pe un mândru cal sârbesc de culoare albă, frumoasă, și înantea lui erau purtați de frâu alți opt cai cu șele și frâne aurite și argintuite. El însuși eră îmbrăcat într'o manta albă de mătase cu fire de aur țesute prin ea și mai purtând și o tunică de aceeaș materie. Șoimi de aur, semnele familiei sale, închideau cu niște copcii late gura mantiei, prinzându-se în ciocuri. La brâu îi atârna o sabie scurtă turcească, încovoiată în teacă de aur ce sclipea în pietre scumpe. Capul i-l împodobeă o căciulă unguerească cu tuf de piene negre de cocor. În picioare purtă încălțăminte de piele fină gălbue-roșcată. În loc de curele îi înfășurau pulpele și fluerele la genunchi paglici de mătase galbină, bătute în pietre scumpe. Opt trâmbițași suflau un cântec, după obicei turcesc, însoțiți de sunetul tobelor de metal. Altul eră rândul flautiștilor și al celor ce ziceau din fluer. Pe urmă o bandă de zece Țigani cu capul gol, cântând din alăute și ghitare cântece naționale. La dreapta și la stânga Domnului mergau pe jos câte opt pagi, îmbrăcați ușor ca de fugă, flușturând încoace și încolo. În urma voevodului veneau steagurile Báthoreștilor luate ca trofee în bătaie. Apoi urmau boierii mari și mici, toți călări, și rândurile

nesfârșite de ostași și de popor de rând. Se zice că pe drun Mihaiu ar fi întrebat pe Ștefan Bodoni, unde crede că trebuie să tragă în gazdă? „În palatul principelui Andreiu, fără îndoială!” răspunse acesta. Mihaiu îi tăie cuvântul: Oare și acum e al principelui Andreiu? Nu sunt eu învingătorul? (Vezi mai multe la Dr. Ioan Sirbu, Istoria lui Mihai Vodă Viteazul II. Răzmerițele și politica lui din afară. Partea I. 1598 până 1599. Cuprinderea Ardealului. București „Carol Göbl” 1907, pag. 338-339).

Întrarea aceasta a învingătorului Mihaiu vrea s'o eternizeze „Asociațiunea” printr'un monument ce vrea să ridice la Alba-Iulia. De aceea tot Românul și omul de bine e dator să-i dea ajutorul trebuincios, cumpărând cât mai multe bilele dela loteria „Asociației” din Sibiu, strada Șaguna 6, ori dela băncile mai de seamă din toate centrele, fiindcă această loterie are, între altele, și scopul de a da ființă vrednică acestui mare monument.

Ș T I R I

Personale. P. S. Sa Dl episcop diecezan Dr. Iosif Tr. Badescu s'a reîntors dela ședințele s. Sinod Miercuri în 17 Noemvrie a. c., la reședința sa în Caransebeș, iar Vineri în 19 Noemvrie a. c. a plecat la Sibiu, ca să participe la ședința plenară a consistorului mitropolitan, convocat pe 22 Noemvrie a. c.

— Prea Sfinția Sa părintele arhieru Filaret Mușta a plecat Vineri în 19 Noemvrie a. c. la Sibiu, ca să iele parte la ședințele consistorului mitropolitan.

Confirmarea și hirotonirea episcopului din Cluj. M. Sa Regele a binevoit a întări alegerea de episcop a P. C. Sale arhimandritului Nicolae Ivan. Hirotonirea noului episcop se va face în catedrala din Sibiu Duminică în 21 Noemvrie v. cor., iar instalarea în 6 Decemvrie a. c. în Cluj.

1 Decemvrie, Ziua unirii Ardealului cu Țara mamă s'a serbat în catedrala noastră cu rugăcini de mulțămire, sevârșite de P. O. D. protopresbiter Spiridon Șandru.

Dela ședințele s. Sinod. Comisia instituită pentru elaborarea proiectului de unificare și din care face parte mitropolitul primat Miron, mitropolitul Nicolae al Ardealului, arhiepiscopul Gurie al Basarabiei și ep. Vartolomeu al Râmnicului, — a prezentat ședinței plenare a s. Sinod prin raportorul ei episcopul Vartolomeu, următoarele 5 puncte spre discuție, urmată în câteva ședinți consecutive: 1. Sfântul sinod, compus din toți ierarhii în funcțiune ai țării, este recunoscut ca reprezentând activitatea centrală și supremă în întreaga noastră biserică ortodoxă română. În acelaș timp li se recunoaște și mitropoliților dreptul de a se întruni cu episcopii lor, ori de câte ori se va găsi cu cale pentru chestiuni locale care nu încap în atribuțiile canonice și legale ale s. Sinod. 2. Congresul național, — al întregii biserici, cu reunirea în capitala țării. 3. Consistorul central, — în felul unei curți de casație cu reședința tot în capitala țării. 4. Proporția de două treimi

mireni și de o treime clerici se admite în chestiuni de administrație bisericească. 5. Punctul al 5-lea se rapoartă la adunari (sinoade) și alegeri în diferitele eparhii.

O sfințire de casă. Duminică, 14/27 Noemvrie a avut loc sfințirea, după obiceiul creștinesc și românesc, a casei vrednicului nostru prezident de tribunal Dr. George Lăbonțiu. Actul sfințirii a fost săvârșit de către părintele protopresbiter și asesor consistorial Spiridon Șandru, în prezența celor mai de aproape prietini ai distinsei familii Lăbonțiu. După însuș actul sfințirii s'a servit număroșilor oaspeți — 42 persoane — o masă opulentă, cu care prilej s'au scos la iveală, în frumoase cuvântări, distinsele calități spirituale și morale ale familiei Lăbonțiu, între cari nu ultima este hărnicia, grație căreia a putut să-și construiască această clădire mare și frumoasă, una dintre cele mai frumoase zidiri ale orașului nostru, în centru. — Dorim distinsei familii Lăbonțiu, mulți ani să aibă parte de bucuria de a locui în pace și tihnă în acest cămin.

Cununie. În 14 Noemvrie a. c. și-a serbat colegul nostru Dl *Ioan Adam*, învățător la școala primară de stat din loc, cununia religioasă în cere strict familiar cu gentila domnișoara *Luiza Geisler* din loc. Nași au fost Dl și Dna Prof. I. Gh. Costinescu. Felicitările noastre!

Înmormântarea învățătorului V. Ciuta. Despre înmormântarea regretatului învățător Vasile Ciuta din Jebel primim următorul raport: Rămășițele pământești ale defunctului învățător s'au așezat spre vecinică odihnă, în cimitirul de lângă gară Marți, 9/22 Noemvrie a. c., la ora 2 p. m. Serviciul înmormântării l-au săvârșit preoții: Ioan Ionescu din Jebel, Avram Ciocoi din Vucova, Dimitrie Șandru din Folea, Ioan Russu și Coriolan Popoviciu din Jebel. Au luat parte întreg corpul învățătoresc, elevii și elevele dela toate școlile din loc sub conducerea învățătorilor I. Stoia, E. Crașovan și G. Paliciu. Corul vocal, condus de dl director al școlii de stat Ioan Fiștea a cântat foarte bine în și mod pătrunzător, încât se cuvine dlui director recunoștință pentru munca ce o desvoaltă pe terentul acesta. Au mai luat parte o mulțime de popor, bărbați și femei, în ținută de sărbătoare, cu lacrimi în ochi, petrecând pe bătrânul lor învățător la locul de odihnă vecinică. — În sfânta biserică a ținut o frumoasă și instructivă cuvântare părintele Ioan Ionescu din Jebel, iar la mormânt învățătorul Gr. Paliciu, — relevând fiecare că bătrânul învățător Vasile Ciuta pe vremuri a fost un învățător de model și că și-a împlinit cu cinste și cu vrednicie datorințele sale de învățător român, petrecând întreaga sa viață în muncă conștiincioasă, ducând o viață creștinească exemplară. Fie-i memoria binecuvântată în veci!

Aur. C.

Atentatul dela Senat. Cu durere ne aducem aminte de fiorosul atentat dela Senat, aranjat de o bandă de descrecați, și care ne-a reclamat atâtea jertfe scumpe. Ziarele din capitală ni anunță acum, că principalul autor al groaznicului atentat, *Max Goldstein*, a încăput pe mâna siguranței.

Un nou cotidian. La Brașov apare începând cu ziua de 1 Noemvrie a. c. un nou ziar național independent: *Carpații*. Abonamentul pe un an: 240 lei.

Ser contra tuberculozei. Medicul român din Olănești, Dr. Puțoreanu, a inventat un ser pentru vîndecarea sigură a tuberculozei. În scopul studierii serului, direcția serviciului sanitar din București, a instituit o comisie din medicii cei mai iscusiți ai capitalei. Cercetările comisiei sunt așteptate cu un firesc interes de întreaga țară.

Cronica literară și culturală.

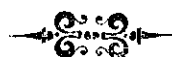
Tradiționalul nostru calendar bănățean: „Calendarul Românului“ a apărut pe anul 1922 cu șematismul bisericii ort. rom. din mitropolie și special al eparhiei Caransebeșului, și cu un bogat material literar original din penna iscușitorilor săi vechi colaboratori G. Cătană, A. Moacă ș. a. și cu bucăți literare alese din literatura poezilor și prozatorilor români de talent. Partea literară însuși o deschide măiestrul scris al scumpei noastre Regine Maria, ce se reproduce pe opt pagini din volumul „Țara mea“, o operă cu distinse calități literare, în care duioasa și adorata noastră Suverană vorbește în fermecătorul și mult delicatul ei graiu de frumuseța comorilor Țării sale. Această parte aduce și portretul regretatului nostru teolog ilustru Dr. Iosif I. Olariu, însoțit de date biografice și câteva cuvinte de apăsătoare. Apărut în editura Tipografiei și librăriei diecezane din Caransebeș, într-o ireproșabilă și foarte frumoasă execuție tehnică, „Calendarul Românului“ n'are voie să lipsească din casa nici unui Român bănățean. Prețul 6 lei, și se poate comanda dela Librăria diecezană din Caransebeș.

În atenția Ven. noastre preoți și a familiilor noastre românești! Cercul de publicațiuni religioase și morale „**la și Citește**“, înființat în 1915 și pus sub conducerea deslăuitorilor profesori dela facultatea de teologie din București, I. Popescu-Mălăiești și I. Mihălcescu, publică minunata Bibliotecă „**la și Citește**“, în care pân' acum s'au tipărit 21 broșuri religioase și morale de mare preț pentru viața noastră creștină. Acelaș cerc publică și escelenta revistă săptămânală de propagandă religioasă-morală pentru familiile românești: „**Duminica Ortodoxă**“, care n'are voie să lipsească din casa nici unui Român de bine. Frumosele și instructivele meditații religioase ce ni le oferă aceste publicații, ne vor face, de sigur, mai curați la inimă, mai temători și iubitori de Dumnezeu și de aproapele, *ca să nu pierim* în cea mai frumoasă, mai glorioasă și mai binecuvântată Țară Românească alui Dumnezeu! Scumpe inimi românești, apropiați-Vă de Domnul, căci mare și puternic este Domnul nostru, și îndurarea lui e 'n veac!

Un nou volum de predici. Neobositul părinte scriitor N. Runceanu, preotul bisericii s. Vineri-Herasca din București și prietenul și colaboratorul „Foaiei Diecezane“, îmbogățește literatura noastră omiletică cu un al doilea foarte bun și frumos volum de *predici pentru Duminicile*

Triodului și Pentecostarului. Și din aceste predici ale S. Sale transpiră aceeași căldură și dragoste pastorală, care caracterizează așa de bine și celelalte predici ale S. Sale pe cari le-a mai scris și le-a adunat în volum. Forma ușoară a expunerii, asemănările și aplicările practice din cuvântările S. Sale și creștinescul avânt din cari se zămislise, cucerese și te țin legat dela început. Noua carte bună a părintelui N. Runceanu este o contribuție cinstită pentru învierea și înălțarea amvoanelor noastre așa de *amufite*.. și o recomandăm cetitorilor noștri cu toată căldura. Se poate procura numai dela autor: București, Biserica s. Vineri-Herasca.

Lui Nicolae Iorga Omagiu este numele unui frumos volum închinat iubitorului dascăl al neamului nostru, D-lui profesor Nicolae Iorga, din prilejul împlinirii de 50 de ani ai vieții sale. Volumul ilustrat cu frumoase chipuri din viața sărbătoritului, a apărut și se poate comanda pentru 45 lei la inst. de arte grafice „Ramuri“ din Craiova. Di N. Iorga fiind un distins preot al sufletului românesc, pentru a cărui moralitate și înaintare a ostentat mai mult și mai cu spor de cât oricare cărturar român, cuvine-se ca acest mândru *Omagiu* să împodobească masa mai ales a preotului și învățătorului român de oriunde. Îl recomandăm cu drag cetitorilor noștri. Cuprinde: Dedicăție (Gh. Bogdan-Duică). Singurătate (Agribiceanu). Din Preistoria Olteniei (I. Andriesescu). Daniel (Dimitrie) Filipide (N. Bănescu). Mihail Anagnosti (Gh. Bogdan-Duică). Urme bizantine în românește (V. Bogrea). Basarabia (Versuri, I. Buzdugan). Când au împrumutat Românii alfabetul chirilic (P. Cănel). Nicolae Iorga și Basarabia (Șt. Ciobanu). Despre Morlachi (N. A. Constantinescu). Cum sunt cunoscuți oamenii noștri (Tiberiu Crudu). Scrisoare (Disescu). Iorga și Iorghășii (Sever Dan. Creiatorul Naționalismului (Radu Dragnea). Accentele și formele duble ale câtorva cuvinte (N. Drăganu). D-l N. Iorga și Asociația Culturală Ardeleană (I. Georgescu). Urme nouă de influență în literatura românească (Vasile Grecu). Din „Satul Părăsit“ de Oliver Goldsmith (Traducere, P. Grimm). Pagini pedagogice din trecutul învățământului nostru (E. Ionescu). Unui bătrân (Versuri, Al. Iacobescu). Petru Maior în cadrul vieții naționale și culturale a epocii sale (Alex. Lepădatu). Nu încă (Versuri, Al. Lascarov-Moldovanu). Două audiențe la Regele Carol I-ii (V. Mihailescu). Înlăturarea lui Gheorghe Șincai din directoratul Școlilor (I. Modrigan). Numai adevărul mântuiește (Pr. C. Morariu). Polcovnicul Ioan Hâncu (D. Munteanu-Râmnic). Primul profesor al lui Grigorescu: Anton-Chladce (Gh. Oprescu). Amintiri și impresii din preajma unui om (C. Onciul). Două cititorii nemțene ale lui Vasile Lupu: Mănăstirea de la cetate și Biserica din Neamț (Tudor Pamfile). Lui Nicolae Iorga (Versuri, Volbură Poiană). Sufixele tor (-sor) și oare (Sextil Pușcariu). Cartea (Gh. D. Scraba). Nicolae Iorga ca orator (P. P. Suciul). Omul vremii (Aurel Scurtu). Din filosofia istoriei la Români (Marin Ștefănescu). Direcțiuni și tendințe sociale în pedagogia contemporană (Grigorie Tabăcaru). „Bulgarii“ lui Boscovich (G. Vălsan). Un călător sârb necunoscut pe la noi: Ioachim Vuici (Șt. Berechet). Omul de stat (Eugen Melik). Actul de naștere al d-lui N. Iorga.

„SEVERINEANA“ SOCIETATE COMERCIALĂ PE ACȚII ÎN CARANSEBEȘ.**CONVOCARE.**

P. T. Domnii acționari ai Societății comerciale pe acții „SEVERINEANA“ din Caransebeș se convoacă la a

XXIII. adunare generală ordinară,

care se va ține **Luni în 12 (doisprezece) Decembrie 1921** st. n. la 3 ore d. a. în sala Cassei de păstrare „Sebeșana“ în Caransebeș cu următoarea

ORDINE DE ZI:

1. Raportul direcțiunii și al comitetului de supraveghiere despre gestiunea anului societar 1920—21 și aprobarea bilanțului.
2. Propunerea direcțiunii și decideră asupra distribuirii profitului curat.
3. Darea absolutului pe anul de gestiune 1920—21.
4. Esmiterea alor doi acționari pentru verificarea procesului verbal luat în această adunare.
5. Eventuale propuneri.
6. Schimbarea unor paragrafi din statute.
7. Sortarea alor trei membri din direcțiune și alegerea alor trei membri în direcțiune.

Caransebeș, 1 Decembrie 1921.

DIRECȚIUNEA.

Observare. Vot deciziv la adunarea generală au numai acei acționari, cari cel puțin cu 3 zile înainte de adunarea generală au depus la societate acțiunile transcrise pe ei cel puțin cu 3 luni înainte de adunarea generală (§. 25) și eventual documentul de plenipotență subscris de doi martori.

ÎNCHEIEREA CONTURILOR

pe anul societar 1920/21 (1 Iulie 1920—30 Iunie 1921).

ACTIVA		CONTUL BILANȚ		PASIVA	
	Lei	b.		Lei	b.
Cassa în număr	39590	64	Capital societar	58.500.—	
Timbre și mărci	2929	82 ^{1/2}	Fond de rezervă	58.500.—	117000 —
Efecte	51000	—	Rezervă de dare		10000 —
Mărfuri	1190541	56 ^{1/2}	Lombard		10972 85
Casele proprii	62580	—	Împr. hip. pe casele proprii (preluat)		6910 20
Debitori	160798	77	Creditori		1326315 66
Poziții transitoare	4248	08	Dividendă neridicată		5061 50
Investiri	10871	—	Poziții transitoare		5688 85
Mobilierul descris	—	—	Profit curat		40610 82
	1522559	88			1522559 88

DEBIT		CONTUL PROFIT ȘI PERDERE		CREDIT	
	Lei	b.		Lei	b.
Interese	85210	96	Profit transpus	5000	—
Salare	158203	50	Venite:		
Dare	23412	85	dela marfă	308676	45 ^{1/2}
Chirie și spese	16450	18 ^{1/2}	„ efecte	2403	94
Descrieri	2857	—	„ casele proprii	1477	95
Profit curat	40610	82	Descrieri	9186	97
	326745	31 ^{1/2}		326745	31 ^{1/2}

Caransebeș, 30 Iunie 1921.

Dr. Nicolae Ionescu m. p.
președinte.

Pentru contabilitate:

Constantin Călțiu m. p.

Nicolae Marin m. p. Aurel Moaca m. p. Constantin Călțiu m. p. Sin. Bistreanu m. p.

Subsemnatul comitet de supraveghiere al societății comerciale pe acții „Severineana“ am examinat contul prezent al bilanțului și cel al venitelor și speselor și confruntându-le cu registrele principale și auxiliare le-am aflat cu acelea în consonanță și exacte.

Spiridon Șandru m. p.
președinte.

Martin Vernichescu m. p.
Ioan Dobromirescu m. p.

Nicolae Gavriță m. p.
Ilie Orzescu m. p.